

SYLVIA DAY

Descătușarea

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Capitolul 1

New York era orașul care nu dormea niciodată; nici măcar nu i se făcea somn vreodată. Apartamentul meu din Upper West Side se bucura de nivelul de izolare fonică așteptat de la o proprietate care valora câteva milioane de dolari, dar chiar și așa se strecurau înăuntru sunetele orașului – duduitul ritmic al cauciucurilor pe străzile intens circulate, protestele frânelor pneumatice obosite și claxonatul neîntrerupt al taxiurilor.

Când am ieșit din cafeneaua din colț pe veșnic aglomeratul Broadway, torentul de sunete al orașului se revărsară peste mine. Cum putusem trăi vreodată fără hărmălaia Manhattanului?

Cum putusem trăi vreodată fără el?

Gideon Cross.

L-am prins bărbia în mâini, l-am simțit aplecându-și capul pentru a se răsfăța sub atingerea mea. Acel gest de vulnerabilitate și de afecțiune m-a atins până în adâncul sufletului. Cu doar câteva ore în urmă crezusem că nu avea să se mai schimbe vreodată, că aveam să fiu nevoită, poate, să fac prea multe compromisuri pentru a-mi putea împărți viața cu el. Acum eram martoră la curajul lui și mă înddăiam de al meu.

Cerusem oare mai mult de la el decât de la mine înșami? Mă rușina gândul că poate pe el îl forțasem să evolueze, în timp ce eu rămăsesem cu încăpățănare aceeași.

Stătea în fața mea, atât de înalt și de puternic. În blugi și tricou, cu o șapcă de baseball trasă mult peste ochi, nu l-ar fi recunoscut nimeni ca fiind mogulul global pe care îl știa toată lumea, însă chiar și așa șarmul lui înnăscut îi afecta pe toți cei pe lângă care trecea. Cu colțul ochiului am observat că oamenii din apropiere îi aruncau o privire, apoi se îl mai priveau o dată.

Indiferent dacă Gideon era îmbrăcat într-o ținută casual sau purta vreunul dintre costumele la trei piese făcute la comandă care îi plăceau atât de mult, puterea corpului lui zvelt și musculos era inconfundabilă. Aerul pe care îl avea, autoritatea pe care o exercita cu un control impecabil făcea să îi fie imposibil să se piardă vreodată în fundal.

New York-ul înghițea orice primea în el, în timp ce Gideon ținea întreaga metropolă într-o lesă aurită.

Și era al meu. Chiar văzând inelul meu pe degetul lui, uneori îmi venea greu să o cred.

Nu avea să fie niciodată un simplu bărbat. Era ferocitate ascunsă în teaca eleganței, perfecțiune străbătută de vinișoare de defecte. Era punctul central al lumii mele, un punct central al lumii.

Și totuși, tocmai îmi demonstrase că era capabil să se modeleze și să cedeze până la punctul limită pentru a fi cu mine. Ceea ce trezea în mine o hotărâre și mai fermă de a-i dovedi că eram demnă de durerea pe care îl forțasem să o înfrunte.

În jurul nostru se redeschideau vitrinele de pe Broadway. Fluxul traficului de pe stradă începea să se întărească, mașini negre și taxiuri galbene săltând agitate pe suprafața neregulată. Locuitorii orașului apăreau pe trotuare, scoțându-și câinii la plimbare sau îndreptându-se

spre Central Park pentru o alergare de dimineață, răpindu-și atâta timp cât apucau înainte ca ziua de muncă să se năpustească peste ei cu ferocitate.

Mercedesul Benz opri lângă bordură chiar în clipa în care am ajuns la ea, în spatele volanului aflându-se silueta masivă și întunecată a lui Raúl. Angus intră cu Bentley-ul în locul din spatele lui. Mașina mea și cea a lui Gideon, mergând spre case separate. Ce fel de căsnicie era asta?

La drept vorbind, așa era căsnicia noastră, deși nici unul dintre noi nu și-ar fi dorit-o astfel. Fusesem nevoită să trag linie când Gideon îl angajase pe fostul meu șef, luându-l de la agenția de publicitate pentru care lucram.

Înțelegeam dorința soțului meu ca eu să intru în rândurile Cross Industries, dar să încerce să-mi forțeze mâna acționând pe la spatele meu? Nu puteam permite așa ceva, nu cu un bărbat precum Gideon. Fie eram împreună – și luam deciziile împreună –, fie eram prea departe unul de celălalt pentru ca relația noastră să poată funcționa.

Dându-mi capul pe spate, am ridicat ochii spre chipul lui uluitor. Am văzut o expresie de remușcare pe chipul lui, și ușurare. Și iubire. Atât de multă iubire.

Îmi tăia respirația cât era de frumos. Ochii lui erau albaștri ca Marea Caraibilor, părul – o coamă neagră, bogată și lucioasă, ce îi ajungea la guler. O mână iubitoare îi sculptase fiecare plan și unghi al feței până la o perfecțiune ce fascina și te împiedica să gândești rațional. Fusesem captivată de frumusețea lui încă din prima clipă când îl văzusem și încă mă trezeam cu sinapsele arse când mă așteptam mai puțin. Gideon pur și simplu mă năusea.

Însă mult mai mult de atât era bărbatul dinăuntru, energia și puterea lui nesfârșită, inteligența lui tăioasă

și necruțarea, toate adăugându-se unei inimii care putea fi atât de tandră...

- Mulțumesc. Degetele mele trecură ușor peste arcul întunecat al sprâncenei lui, cuprinse de furnicături ca întotdeauna când îi atingeau pielea. Pentru că m-ai sunat. Pentru că mi-ai povestit despre visul tău. Pentru că ai venit să ne întâlnim aici.

- M-aș întâlni cu tine oriunde.

Rosti cuvintele ca pe un jurământ, fervent și cu asprime.

Toată lumea avea demoni. Cei ai lui Gideon erau ți-nuți în frâu de voința lui de fier atunci când era treaz. Când dormea, îl torturau în coșmaruri violente, crude, pe care evitase să mi le împărtășească. Aveam atât de multe în comun, însă abuzul prin care trecuserăm amândoi în copilărie era o traumă împărtășită care ne apropia și ne îndepărta în același timp. Mă făcea să lupt mai tare pentru Gideon și pentru ceea ce exista între noi. Cei care ne abuzaseră ne răpiseră deja atât de multe.

- Eva... Ești singura forță de pe pământ care mă poate ține departe.

- Îți mulțumesc și pentru asta, am murmurat eu, cu inima strânsă. Separarea noastră recentă fusese brutală pentru amândoi. Știu că nu ți-a fost ușor să îmi lași puțin spațiu, dar aveam nevoie de asta. Și știi că am tras tare de tine...

- Prea tare.

Colțurile buzelor mi se ridicară auzind străfulgerarea tăioasă de gheață din cuvintele lui. Gideon nu era genul de bărbat obișnuit să i se refuze ceea ce voia. Dar oricât de mult detestase să nu aibă acces la mine, eram împreună acum fiindcă acel refuz îl forțase să facă un pas înainte.

- Știu. Iar tu m-ai lăsat, fiindcă mă iubești.

- E mai mult decât iubire.

Măinile lui se închiseră peste încheieturile mele, strângându-se în felul acela autoritar care făcea totul din mine să se abandoneze.

Am dat din cap, nemaifiindu-mi teamă să recunosc că aveam nevoie unul de celălalt într-o măsură pe care unii ar fi considerat-o nesănătoasă. Eram cine eram cu adevărat, ce exista între noi. Și era ceva prețios.

- Vom merge împreună până la doctorul Petersen.

Rostise cuvintele pe un ton inconfundabil de comandă, însă ochii lui îi cercetară pe ai mei ca și cum ar fi pus o întrebare.

- Ești atât de tiranic, l-am tachinat eu, dorindu-mi să ne despărțim cu emoții pozitive. Plini de speranță. Mai aveam doar câteva ore până la ședința noastră săptămânală de terapie cu doctorul Lyle Petersen, și nici că ar fi putut fi mai bine aleasă ziua. Trecuserăm printr-un moment de cotitură. Ne-ar fi prins bine puțin ajutor ca să ne dăm seama care ar fi trebuit să fie următorii noștri pași pe mai departe.

Măinile lui îmi cuprinseseră talia.

- Tu adori asta.

M-am întins spre tivul cămășii lui, strângând în pumnul jeurseul moale.

- Te ador pe tine.

- Eva...

Respirația lui înfiorată se revărsa fierbinte pe gâtul meu. Manhattanul ne înconjura din toate părțile, dar nu putea să intre peste noi. Când eram împreună, nu mai exista nimic altceva.

Un sunet jos înfometat mi-a scăpat de pe buze. Tânjeam după el și îmi era poftă de el, tremurând de încântare că era din nou lipit de mine. Îi inspiram prezența trăgând adânc aer în piept, în timp ce degetele mele îi frământau mușchii rigizi ai spatelui. Torentul de senzații ce mă străbătea era îmbătător. Eram dependentă

Sângele îmi îngheță în vene. Am pornit cu pași mari spre lift, urmat îndeaproape de Angus.

- De ce?

- Anne Lucas a depus plângere de hărțuire.

Capitolul 7

Mâna îmi tremura în timp ce am turnat cafea proaspăt făcută în trei căni. Nu îmi dădeam seama dacă era din cauză că eram atât de scoasă din sărite sau fiindcă îmi era teamă.

În mod cert era și una, și alta. Fiind copil de polițist, înțelegeam regulile nescrise urmate de cei care lucrau în spatele zidului albastru al forței polițienești. Și după toate prin câte trecuserăm eu și Gideon privind moartea lui Nathan, eram de două ori mai prudentă acum.

Însă nu ofițerii Graves și Michna de la Criminalistică erau cei care voiau să discute cu mine. Nu mă puteam hotări dacă acest lucru îmi sporea sau îmi calma neliniștea. Ei erau răul cunoscut, ca să zic așa. Și chiar dacă nu aș fi putut să merg atât de departe încât să o consider pe Shelley Graves o aliată, ea totuși renunțase la caz când încă mai avusese întrebări care nu își găsiseră răspuns.

De data asta la ușa noastră se prezentaseră ofițerii Peña și Williams.

Și veniseră la mine trimiși de Anne Lucas. Căteaua nenorocită!

Fusesem nevoită să îmi întrerup brusc discuția cu Blaire Ash, știind că era inevitabil ca designerul să dea

peste cei doi ofițeri în holul de la intrare, la ieșirea din liftul privat. Nu aveam timp să-mi bat capul cum urma să interpreteze el acest lucru. În schimb, am profitat de puținul timp cât am rămas singură pentru a-l suna pe Raúl și a-l ruga să dea de Arash Madani. Aș fi vrut să îl sun pe Gideon, dar el era la doctorul Petersen și consideram acest lucru mai important. Mă descurcam eu cu poliția. Cunoșteam regulile de bază. Vorbește doar de față cu un avocat și fii succintă. Nu da detalii și nu oferi informații nesolicitate.

Punând trei cani de cafea pe o tavă, am căutat un vas în care să torn laptele pentru cafea.

- Nu ar fi trebuit să vă deranjați, domnișoară Tramell, zise ofițerul Pena, intrând în bucătărie cu partenera lui, ambii purtându-și șepcile vârate sub braț.

Peña avea o față de copil care îl făcea să pară mai tânăr decât era în realitate, având, am ghicit eu, aproximativ aceeași vârstă ca mine. Williams era o femeie de culoare, mică de înălțime și cu forme rotunde, cu ochi tăioși de polițist care îmi spuneau că văzuse lucruri pe care eu nu mi-aș fi dorit vreodată să le văd.

Le cerusem să mă aștepte în living, dar ei veniseră după mine în bucătărie. Acest lucru mă făcea să mă simt hăituită, ceea ce sunt convinsă că făcea parte din intenția lor.

- Nu e nici un deranj. Am renunțat la eforturile de a servi elegant laptele pentru cafea, mulțumindu-mă să pun cutia pe tavă. Și aștept să îmi sosească avocatul, deci nu prea am ce altceva să fac până atunci.

Ofițerul Williams mă studie cu răceală, ca și cum s-ar fi întrebat de ce simțeam nevoia de asistență juridică.

Nu eram obligată să mă explic, dar știam că nu mi-ar fi prins rău dacă le spuneam de ce eram atât de prudentă.

- Tata e și el polițist în California. M-ar urechea zdărăvăn dacă nu i-aș urma sfaturile.

Am luat cutia de zahăr pe care o scosesem din cămară și am pus-o pe tavă înainte de a o împinge până la celălalt capăt al insulei din bucătărie.

- Unde anume în California? întrebă Pena, luând o cană și gustând din cafea așa neagră.

- Oceanside.

- Zona San Diego, așa-i? E frumos acolo.

- Da, chiar e.

Williams preferă cafeaua cu un pic de lapte și o gramă de zahăr, pe care și-l turnă direct din cutie.

- Domnul Cross e aici?

- E într-o ședință.

Ea își păstră privirea ațintită asupra mea în timp ce își duse cana la buze.

- Cine era tipul care tocmai pleca exact când am urcat noi?

Tonul intenționat nepăsător al vocii ei m-a făcut să mă bucur că trimisesem după Arash. Nu am crezut nici o clipă că întrebarea era doar o tentativă de a face conversație:

- Blaire Ash. E designerul de interior care se ocupă de niște lucrări de renovare de care ne-am apucat.

- Locuiți aici? mă întrebă Pena. Am trecut pe la un apartament din Upper West Side despre care auzisem că e al dumneavoastră.

- Sunt în curs de mutare aici.

Acesta se aplecă peste insula din bucătărie și se uită în jur.

- Drăguță locuință.

- La fel cred și eu.

Williams mă privi în ochi.

- De mult timp aveți o relație cu Gideon Cross?